

SEMBRA

Cal. Lluís Llaté

Circular n.º 22

30 Setembre 1951

Ajuntament de
Mollet del VallesArxiu Històric
Municipal

Octubre, mes del Rosari

L'Església, vetllant a tothora pel bé dels fidels, ens proposa l'advocació de la Verge del Rosari en aquest mes per dedicar-lo especialment a tal devoció aconsellant-nos per damunt de tot el rés en família.

No es del cas enumerar les moltes indulgències que té concedides el Rosari, devoció mariana que ha estat tan insistentment aconsellada per Sants Pares i Prelats de l'Església i del que afirma Pius XII en l'encíclica «Mediatis Dei», que avantatge a les demés oracions en honor a la Verge Santíssima, però sí es del cas girar l'esguard enrera, al temps dels nostres avis o a les masies apartades, que de segur gràcies a aquest apartament conserven millor la tradició dels avantpassats, la seva fe i devoció, per donar-nos conte de lo que hem canviat.

En temps dels nostres avis contades eren les cases que penjant d'un antic clau, vora la llar, no tenien aquells rosaris que cada tarda, al caure el dia, era despenjat per en mans del venerable avi ésser desgrunat al ensems que seguit per tota la família. Avui la llar de foc ha estat desterrada de les modestes construccions i on es conserva, l'enyorat clau resta sol, mut simbolisme de lo que havia estat...

No hem de desanimar-nos: El renaixement espiritual de nostra terra es un fet. Col·laborem-hi ressuscitant en nostres famílies el rés del Sant Rosari i no volgum escudar-nos en que el viure modern no deixa un moment doncs els que tal afirmen resulten moltes vegades els que més temps tenen per disbauxes del tot innecessàries i moltes vegades inconvenients.

Mes d'octubre, Sant Rosari en família, consigna que cap catòlic d'acció deu oblidar.

S - A.

D'altres temps

«Dissapte a la tarda, acompanyant lo senyor Rector ab alguns vehins al Rvnt. Mané Gironés, vicari que fou fins dit dia d'aquesta parròquia, per a despedirsen en la estació del ferrocarril de Sant Joan de les Abadesas, trobaren al Rvnt. Aurelià Estany, vicari que ve a substituhir al Dr. Gironés. Rebi'l Rvnt. Gironés de ma part y del poble'l mes coral despido aixís com lo Rvnt. Estany la mes entusiasta enhorabona.

Del primer, en las cròniques molletanas se trobará lo cristianament que ha obrat en sos actes; del segon puch assegurar que etés lo que d'ell diu «La Renaixensa» de la adició d'ahir dematí, y, segons asseguruen altres diaris de Barcelona, molta part de poble té ja gravat en son cor que si havem perdut un notabilisim ministre del Senyor, quedarem compensats ab lo nou vingut»

(24 - IX - 1902)

«Quan la C. G. A. (Companyia General Autobusos) va inaugurar el servei d'autòmnibus de Mollet a Barcelona, en els cartells que fixà per la vila, deia que s'estaven construint uns cotxes de més capacitat, expresos per aquesta línia; d'això ja fa tres mesos i encara continuen venint els mateixos que sols hi caben 25 passatgers i moltes vegades n'hi van 35.

Hom creu convenient un canvi de cotxes o en tot cas a les hores de més trànsit posar-hi més servei.

Com també seria convenient que la Companyia, a la festa trametés a la vila un revisor per tal de posar ordre entre els passatgers que tenen de pujar, ja que quan arriba el cotxe es pres a l'assalt pel gran nombre de passatgers que pretenen pujar-hi».

(19 - VII - 1930)

Museu

El 8 de desembre de 1947, i aprofitant l'avençament de la benedicció i inauguració de la Biblioteca, es presentà a l'admiració dels concurrents una part seleccionada de lo que serà el nostre Museu, i això gràcies a la donació d'un magnífic armari per la Delegació Local del F. de J. i a l'entusiasme sens límits del vertader propulsor Mn. Joan Borràs, Pvre., i dels actius elements de la Secció Excursionista. Era una feliç iniciativa que mereixia tot l'ajut i no podem queixar-nos doncs els objectes han anat arribant continuament a les nostres mans encara que per manca de podriem dir-ne espai vital, no ha pogut procedir-se a la instal·lació definitiva. Avui sembla que s'ha trobat una solució factible i si Déu vol a no tardar podrem inaugurar-ho. Mentrestant no ens queda altre remei que classificar-ho i deixar-ho al magatzem.

Provisionalment s'ha estructurat l'organització mitjançant una sèrie de seccions i subseccions a fi de lograr una harmonia dins del conjunt abigarrat d'objectes que formen part de tot museu i així s'ha fet una primera divisió en Històric i de Ciències Naturals.

En la de **CIÈNCIES NATURALS** les seccions de ZOOLOGIA destinada als animals dissecats, una de les qüestions més costoses d'augmentar, als esquelets animals, a tota classe de closques de mol·luscos marins i terrestres, etc., la de **BOTÀNICA** reunint productes de la flora nacional i estrangera principalment exòtica i la de **GEOLÒGIA**, la més ben representada amb les dues subseccions de MINERALOGIA, minerals i roques, i PALEONTOLOGIA, fòssils, restes i marques d'animals existents en èpoques remotes. L'increment d'aquesta Subsecció ho devem principalment al Rvd. Dr. Bataller, catedràtic del Seminari Conciliar i de l'Universitat de Barcelona i director del Museu Paleontològic del Seminari, qui en les dues visites que li férem en l'últim de dits Centres, ens obsequià amb bon nombre i varietat de fòssils.

Dins del **MUSEU HISTÒRIC** i en la Secció d'**Arqueologia** hi reunim els objectes de l'època prehistòrica i protohistòrica que han arribat a les nostres mans per donació o gràcies a l'activitat de membres de la Secció Excursionista; és una secció incipient però interessant i que té alguns exemplars de força valor. En la **històrica pròpiament dita** s'hi troba un conjunt abigarrat, des de pedres esculpides, restes de l'antiga Església Parroquial, a llibres enquadernats en pell, passant per algunes armes, claus, panys, pesos catalans, etc., etc., lo que fa que donada la seva varietat sigui una atracció fins pels que no senten aquestes aficions.

Expressament deixem pel final la Secció **Nu-mismàtica**, una de les més importants del nostre museu, tant pel nombre com per la qualitat de lo existent. Aquí hem creat tres subseccions generals, una d'elles la de **MEDALLES RELIGIOSES**, es una cosa gairebé nostra, però ens tocava com a Entitat catòlica de que for-

¿Cómo está Vd.?

No les ha ocorrido nunca que al saludar o ser presentados a otra persona, al estrechar su mano con la natural efusividad y el consabido «¿Cómo está Vd.?, de una manera fría e indiferente, corresponde a nuestro cordial apretón, alargándonos desdenosamente una mano, que al no hacer el más leve movimiento de contracción se nos antoja como si dentro de la nuestra tuviéramos algo inerte, arente de aquella vitalidad que le dió el Supremo Hacedor?

Por desgracia hay muchas personas que dan así su mano como considerándose seres superiores a los demás; cuando, lo humano, lo lógico, lo cristiano, es corresponder a la cordialidad, simpatía y efusión de un saludo, en parecidos o iguales términos.

No queráis militar en el bando de esos individuos superiores, y sí, por más que vuestra posición económica o circunstancial, se halle por encima de la persona saludada, demostrad, con cortesía, que estais del lado del apretón fuerte y varonil, que da al que se saluda la impresión de que está tratando con un hombre, que le considera de igual a igual, tal como Dios manda.

Claro que no lo tomen demasiado al pie de la letra, no les vaya a ocurrir lo que a un cierto amigo mío, que debe entrevistarse cada mes con un señor, que es el revés de la medalla de los citados anteriormente. El primer día que se conocieron le dió tal fuerza emotiva a su saludo que dejó como una piltrafa la mano de mi buen amigo. Este pensó hacer las paces al mes siguiente, pero han transcurrido ya muchos meses y los dos siguen apretando con tal firmeza sus respectivas manos, que más que un saludo parece un match de lucha libre, con crujimiento de huesos y gemidos angustiosos.

Todos los extremos son malos y el hecho citado anteriormente lo corrobora. Demos a nuestra mano, en nuestro saludo, la necesaria firmeza varonil, que demuestre también, la firmeza de nuestros propósitos, siempre rectos, siempre humanitarios y siempre, de acuerdo con la Ley de Dios.

V.

mem part, i dintre d'ella cal remarcar la col·lecció dels Sants Pares com més atractiva i de valor històric. En la de **MEDALLES COMMEMORATIVES** s'hi reuneixen les de major tamany formant un conjunt de molta bellesa. La subsecció de **MONEDES**, per acabar, es la més important amb un total de més de 500, classificades per països donant especial importància a les d'Espanya. Destaquen pel seu interès la col·lecció romana.

Fins aquí l'esboç de lo que tenim, que en tot i ésser molt no és prou: Ens falta lo principal, un local suficientment espaiós, moblat amb gust, que ompleni les necessitats que una tal instal·lació requereix. Avui la Junta Directiva del Centre té en projecte unes reformes que sembla seran una momentània solució en quant a lloc; llavors faltarà decorar-ho i moblar-ho per lo que es nomenarà una comissió d'entesos per portar-ho a terme. Esperem que amb l'entusiasme d'alguns i l'ajut de tots es converteixi en realitat aquest somni daurat de dotar a Mollet d'un Museu de la talla que la categoria de la Vila requereix.

JOSEP M.ª SUÑE

Les modes

Més que res vull referir-me a les modes femenines, doncs les dels homes, si bé de vegades n'hi ha algunes un xic ridícules, la cosa no passa d'aquí, i gairebé sempre —encara que el pas del temps en faci canviar l'estil i l'estructura— segueixen un compàs equilibrat i més o menys harmoniós, naturalment sempre dintre l'harmonia que pugui tenir en sí la forma de vestir.

Però nois... a la que toquem les modes de les dones la cosa ja canvia. No vull esmentar la diversitat de formes grotesques i escandaloses que les senyoretes, i també les no senyoretes, empren avui dia amb els seus vestits, perquè no acabaria mai. Faltaven només les estrangeres que ens visiten amb caràcter de turisme, per donar-hi amb això una pauta més marcada i més...

Per donar una idea de la manera que van pel món aquestes dones us contaré —no una historieta— sino una veritat viscuda fa pocs dies. Jo anava seguint la meua via per la Diagonal, quant de sobte vaig remarcar que la gent es parava, s'apilota i feia uns comentaris molt animats acompanyats de grans rialles. Com que aquí a Barcelona són bastant badocs i per res s'aturen i s'embadaleixen, de primer antuvi no en vaig fer cas, però veient que la cosa augmentava i prenia caire de manifestació, em vaig ficar dintre del tumult de persones i... Què dirieu que vaig veure? Doncs dos turistes —home i dona—. Ella anava amb sabates, i un vestit exactament com si fos de bany i un mocador al cap, i ell en canvi, anava tapat com si estiguéssim al mes de gener. Què m'en dieu! Que bonic i edificant pels noiets i noietes que els veien, i més que res que la veien!

El més dolorós és que moltes noies volen i es daleixen per imitar aquestes dones ridícules i deshonestes, i no saben que la veritable bellesa radica en la seva forma honrada i digne que, començant amb el vestit i acabant amb els costums i maneres de comportar-se, en fan d'elles la veritable noia i encisadora donzella.

No és que par-li així per afany de crítica —que bé s'ho mereix la cosa— sino fins i tot per rendir tribut a la veritat, honestat, elegància i a l'ordre i harmonia que tot deu haver de guardar en aquest món i que és atribut de Déu Nostre Senyor.

Noies, i també dones, no penseu pas atraure als vostres promesos i marits amb aquestes formes de vestir poc honestes i poc boniques, doncs nosaltres, situant-nos en el pla del nostre sexe, vos podem dir, que tot home sensat aquestes coses li fan fàstic.

Com a punt i final el Centre us demana que secundeu en aquesta campanya, practicant i propagant la bona manera en el vestir, junt amb les demés virtuts cristianes i casolanes que sempre han fet de «la nostra dona catalana» el mirall i l'admiració de tot el món. Déu vos ho premiarà.

D'

Dates i dites

El Dr. cridat a casa d'una malalta, rica i orgullosa, s'acosta a ella i li pregunta:

—I, doncs, senyora, que li fa mal?

—Quina pregunta més tonta. L'he enviat a cercar per tal de que vostè m'ho digui lo que tinc— li contestà amb ironia la malalta.

El metge s'aixeca i amb molta calma l'hi diu:

—Senyora aquesta tarda l'hi enviaré per a fer-li la visita al meu amic Roca, ell li dirà amb tota seguretat lo que vostè té.

—Tant poc sap vostè, que no pugui endevinar-ho?

—No; és que el meu amic es veterinari i està acostumat a diagnosticar sense consultar al pacient.

—Simpàtica senyoreta. Estaria vostè disposada a convertir-se en el sol de la meua existència?

—Amb molt gust. I em consideraria molt feliç, ja que entre vostè i jo hi haurien cent cinquanta milions de quilòmetres de separació.

—Els homes savis, som els queensem els refranys i els tontos son els que els repeteixen.

—Si, es cert. I diguem ¿Quin savi fou el que pronuncià aquest pensament, per primera vegada?

Un pare sever castiga al seu fill. El posa damunt els seus genolls i al mateix temps que el pega li diu:

—Cada cop que et dono, em fa mal a mi també.

—Si, respongué el fill— però no al mateix lloc.

G.

«Fora enfadós que la justa denúncia de l'espectable pervers o perillós, fes desconèixer l'existència i formosa història de l'espectacle educatiu i profitós»

* * *

«Quin ferm perjudici es necessita per donar al teatre immoral, irreligiós o vulgar, l'excusa d'obeir a les exigències del públic! Això es calumniar al públic, al seu bon gust, al seu bon judici, a les seves bones costums»

PIUS XII

Vida del Centre

Necrològica. La passada setmana entregà l'ànima a Déu, en Celestí Soriano, pare del matrimoni Ferrando-Soriano, socis del Centre. Els acompanyem en son dol.

Prometatge. Ha tingut lloc el del consoci Enric Casamiquela Sans amb la Srta. Carme Pla Enen-to de Barcelona y el del que durant molt temps ha estat membre de l'elenc dramàtic Joan Matons de Martorelles amb Vicenta Castells.

Biblioteca. Està a disposició dels Srs. Socis la «Historia de España» de Morayta (distribuida en 9 volums dels que falten els dos primers) que donà en fascicles la difunta Sra. Concepció Xufre (a. c. s.) i que el Centre ha fet enquadrar.

Publicacions rebudes. S'han rebut els corresponents números de: «Ecclesia», «Signo», «Trampolín», «Scena», «Nación Argentina», «Boletín de la Embajada Argentina» y «Boletín de Información de la Gran Bretaña», publicacions totes que periòdicament es reben i estan a disposició dels Srs. Socis. Igualment les locals «Enceste», n.º 4, i «Amistad», també n.º 4.

Sembra. Hem rebut felicitacions verbals i escrites pel millorament de nostra circular informativa, entre elles una de Mn. Ramon Artola, Pvre., ver-tader propulso de SEMBRA. A tots els restem sincerament agrats i prometem noves i importants millores, d'aquest llaç d'unió de socis i Directiva.

Museu. La col·lecció Zoològica s'ha vist en-riquida amb una puput donada per els germans Faure, dissecada per en Pere Saborit i subvencionada la dis-secació pel Centre.

El consoci Josep Carol portà de la seva visi-ta a terres de Lleida l'indant amb l'Aragó, fragments de terrissa ibèrica pintada pertanyents a poblats dels segles V - III a. de J. C.

Els membres de la Secció Excursionista, Suñé, Erra i M. Rebull, han realitzat dos sortides amb mires arqueològiques a un poblat dels dits de la Maresma portant varis fragments de terrissa i altres peces de l'època ibèrica, traient valiosos apunts per la proto-història de la comarca.

La col·lecció de medalles s'ha vist novament augmentada amb l'aportació de més de 40 unitats pendents de classificació.

Teatre. Poden calificar-se d'èxits les repre-sentacions de «La Sàvia» de Lluís Masriera, donades exclusivament pels Srs. Socis, ja que de tan difícil obra, difícil perquè no cansés, se'n tragué tot el partit pos-sible culminant amb aquell epíleg escenificat que me-reixé aplaudiment unànim del selecte públic. L'aflluència de socis aquest any no fou la de l'any anterior, no obstant vegerem gairebé tots els que normalment assis-teixen a les representacions i, dada curiosa, ocupant

Noticiari local

Nomenament. Mollet està d'enhorabona. El Rnd. Antoni Brisa Mirabent, Pvre., ha estat nomenat Vicari de nostra Parròquia. SEMBRA, en nom de la Junta Directiva i de tots els socis del Centre Parro-quial, li dona la més cordial benvinguda desitjant-li una felix estada entre nosaltres i posant-se enterament a la seva disposició.

Exercicis. Durant la setmana que va del 2 al 9 del corrent un grup de molletans han practicat els Sants Exercicis a la Cova Santa de Manresa tornant reconfortats i enfortits en nostra Santa Religió.

Aplec i concurs de Sardanes. Tindrà lloc (o haurà tingut) el diumenge dia 30 i no cal dir com els desitgem un dia magnífic i un bon èxit. S'ha repartit profusament el programa abundant els anuncis, cosa que trobem molt bé tractant-se d'una entitat folklòrica al igual que diriem d'una deportiva, cultural, etc. però hem trobat a faltar-hi un parell d'articles de pes. La tradició sardanística a Mollet té fondes arrels i un es-boç d'història no hi hauria desentonat sino tot lo contrari.

tots els llocs que de costum tenen reservat.

La propera representació, inauguració pública de temporada, es farà ajudant Déu, el 7 d'octubre amb la divertidíssima comèdia «En mi casa mando yo», que com es de suposar es del tot al revés.

Atenent una suggerència feta per un soci, la re-dacció de SEMBRA posa en coneixement de tots, que el que desitgi la lletra d'alguna poesia o sardana pot sol·licitar-la i a ésser possible es publicarà en aquestes columnes. Si és molt extensa, li remeterem direc-tament.

Consoci que ens llegeixes: Procura promoure nous socis entre els teus familiars o coneguts?

Molletà, cristià: Ets ja soci de l'entitat local cristiana i molletana per excel·lència?

Deport. Ha donat començ el Campionat Dio-cesa de 1.ª Categoria en el que intervé nostre equip, contant-se amb els següents jugadors: Jaume Casas, Andreu Erra, Jaume Muntant, Daniel Olaria, Pere Roca, Joan Rocabayera, Jordi Sarto, Josep Segret, Vicenç Sellarés, Jordi Solé, Antoni Soler, Josep M.ª Suñé, Arcadi Viñas i Enric Viñas. Amb ells es for-maran els equips primer i segon que deuen obligatò-riament participar.

En el primer partit al Camp del Sant Joan el segon equip va lograr una magnífica victòria mentre el primer perdia per 18-26, i el passat 23 en el camp local i contra el Teyà sucumbien els nostres representants per mínims resultats després de partits pròdigs en incidents, algú d'ells lamentable, havent-se amonestat als causants i pres mesures per tal de que no és repeteixi.

Troballa. A l'última representació de «La Sà-via» fou trobat un encenedor que entregarem a qui acrediti ésser-ne el seu propietari.